

Sygn. akt VI Ka 211/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 02 czerwca 2015r.

sprawy A. G. (1)

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 18 lutego 2015 r. sygn. akt II K 1674/14

- I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. G. (1) uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną,
- II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200 złotych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 211/15

UZASADNIENIE

A. G. (1) został oskarżony o to, że w dniu 20 listopada 2014r. w J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,11 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód m-ki „M.” nr rej. (...), przy czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 lutego 2011r., sygn. akt II K 17/11, za czyn z art. 178a § 4 k.k., to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 18 lutego 2015 r., w sprawie II K 1674/14:

- I. oskarżonego A. G. (1) uznano za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2014 r. w J. woj. (...), kierował samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości prawomocnymi wyrokami: nakazowym Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 26 października 2006 r. w sprawie sygn. akt VI K 564/06 oraz Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie sygn. akt II K 17/11, tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzono mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego A. G. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 /pięciu/ lat;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego A. G. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 /stu/ złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego A. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 250 złotych, w tym opłatę w kwocie 180 złotych.

Wyrok ten w zakresie punktu I zaskarżył oskarżony zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary. A. G. (1) wskazał, iż okoliczności popełnienia czynu oraz okoliczności łagodzące przemawiają za tym, iż wobec niego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna. Oskarżony podniósł, iż ostatni raz karany był w lutym 2011 r. i przez okres prawie 4 lat w żaden sposób nie wchodził w konflikt z prawem, przyznał się do zarzucanego mu czynu, a także wyraził żal i skruchę. Zdaniem oskarżonego jest on osobą odpowiedzialną, prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje i ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Podniesione w niej zarzuty oraz argumentacja przywołana na ich uzasadnienie okazały się być bezzasadnymi i to w stopniu oczywistym.

Zważywszy, iż zarzut A. G. (1) sprowadzał się do kwestionowania wyłącznie charakteru kary wymierzonej oskarżonemu Sąd Okręgowy jedynie ogólnie wskazuje, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów i prawidłowych ustaleń faktycznych, na których oparty został zaskarżony wyrok a przypisane zostało oskarżonemu sprawstwo jak i wina wątpliwości budzić nie mogły.

Podobnie zastrzeżeń nie budzi rodzaj orzeczonej kary, gdy mieć na względzie zagrożenie ustawowe wyłącznie karą pozbawienia wolności, połączone z wyłączeniem na mocy art. 58 §4 k.k. możliwości skorzystania z dobrodziejstwa art. 58 § 3 k.k.

Przechodząc do zarzutu apelacji, należy wskazać, że dotyczy on wyłącznie rozstrzygnięcia o karze i stąd przedmiotem rozważań Sądu Odwoławczego jest stosownie do treści art. 447 § 2 k.p.k. ta kwestia.

Jako bezzasadny należało uznać wniosek oskarżonego, by wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Nie pozwala na to dotychczasowa karalność oskarżonego uzasadniająca przekonanie Sądu meriti o braku możliwości postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony był już uprzednio dwukrotnie karany: wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 26 października 2006 r. w sprawie VI K 564/06 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, którą to karę wykonano z dniem 26 stycznia 2007 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie II K 17/11, za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata. Jak wynika z danych o karalności oskarżonego skazania te nie uległy zatarciu (k. 18). Podkreślić należy, iż A. G. (1) oskarżony o prowadzenie w dniu 20 listopada 2014 r. w ruchu lądowym samochodu w stanie nietrzeźwości, będąc wcześniej skazany wyrokiem za czyn z art. 178a § 4 k.k., dopuścił się tego przestępstwa w okresie próby. Zatem trafnie stwierdził Sąd I instancji, iż orzeczone wobec oskarżonego kary nie odniosły żadnego skutku resocjalizacyjnego.

Wskazać należy, iż w odniesieniu do sprawcy występku opisanego w treści art. 178a § 4 k.k. obok konieczności wystąpienia pozytywnej prognozy kryminologicznej dodatkowo musi zaistnieć szczególnie uzasadniony wypadek, który miałby przemawiać za orzeczeniem wobec niego kary o charakterze wolnościowym (art. 69 § 4 k.k.).

W ocenie Sądu Okręgowego, niezależnie od braku pozytywnej prognozy społeczno – kryminologicznej, nie zachodzi również szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za warunkowym zawieszeniem wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Zgodzić należy się zaś z Sądem Rejonowym nie tylko w tym, że już tylko uprzednia karalność nie dawała podstaw do wysnucia względem oskarżonego wymaganej przepisem art. 69 § 1 k.k. pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej, ale również co do niezastnienia w okolicznościach niniejszej sprawy szczególnie uzasadnionego wypadku przemawiającego za warunkowym zawieszeniem wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Nie jest nim wskazywany przez oskarżonego fakt, iż dochody jakie uzyskuje z pracy przeznacza na utrzymanie małoletnich dzieci. Sytuacja rodzinna oskarżonego nie stanowi argumentu, który zmieniłby ocenę w tym zakresie, a naruszenie nie po raz pierwszy obowiązującego porządku prawnego poprzez kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości nie wskazuje na to, że A. G. (1) jest osobą odpowiedzialną.

Dodać należy, iż słusznie Sąd I instancji stwierdził, iż skoro oskarżony spożywał alkohol, to mógł skorzystać z pomocy osób trzecich, aby dojechać do domu, albo też mógł udać się do miejsca zamieszkania pieszo, tym bardziej, że (jak wyjaśnił na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 r.) miał do ul. (...) do domu na ul. (...) metrów (k. 32). Podkreślenia wymaga także kierowanie samochodem przez oskarżonego bez prawa jazdy, które wcześniej zostało mu zatrzymane za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości. Jak wynika z zeznań świadka funkcjonariusza Policji A. Z. oskarżony na widok Policji próbował uciec przed kontrolą wysiadając z samochodu (k. 15v). Sąd Okręgowy podziela argumentację Sądu I instancji, iż orzeczona wobec oskarżonego kara i środki karne, uświadomią oskarżonemu konieczność przestrzegania obowiązujących zasad poruszania się po drogach publicznych, które zlekceważył poruszając się samochodem w stanie nietrzeźwości – posiadając w organizmie alkohol, którego stężenie wynosiło 1,11 mg/dm³ w wydychanym powietrzu.

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania wymierzonej oskarżonemu kary przewidzianej za czyn z art. 178a § 4 k.k., a orzeczenie, na podstawie art. 42 § 2 k.k., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym było obligatoryjne. Wskazać należy, iż orzeczona kara i środek karny winny uświadomić oskarżonemu, iż z popełnieniem przestępstwa łączą się określone, negatywne wobec sprawcy skutki prawne, a tym samym spowodować pożądane efekty wychowawcze.

Nie znajdując w apelacji oskarżonego argumentów, które świadczyłyby o słuszności podniesionych zarzutów i wniosków, uznając tę apelację za oczywiście niezasadną Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy oparł o przepisy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., a także art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., Nr 663).